

Hajnali Hold

Egy téli hegy sok titkot rejt magába, amit gyanútlan emberek aligha találnak meg. De nem mindig kell keresni a rejtélyeket. Sokszor jönnek azok maguktól is, mint ahogy a tiszta vízbe a sötétlő foltok, melyekről a távolban lévő ember nem tudja eldönteni, hogy nagy halrajt lát, vagy pedig egy hatalmas szörnyet. Persze itt inkább a vízről van szó, annak is az egyik szép változatáról, a hóról.

Egy éjjelen történt mindez, melyről senki sem tudott szinte csak két ember, akik megkockáztatták azt, hogy az éjszaka leple alatt mennek fel a hegyre, s az egyik snowboardozni akart, a másik pedig síelni. Mind a kettő kockázatos a sötétben, de a hó éjszaka mégis sokat segít, ugyanis utat enged az embereknek, hogy lássanak a fénytelen helyeken is, melyet ő megvilágít.

A két ember, aki valójában két gyerek volt még elszöktek otthonról, s a felszerelésüket magukkal vitték. A hegy lábánál találkoztak, s amikor felnéztek a fehérlő csúcsra némi derű lengte át őket. Elkezdtek felfelé mászni, mert a közelben se felvonó, se más eszköz nem állt rendelkezésükre, hogy feljussanak a tetőre, pedig az egy sípálya volt. Így hát nekivágtak a magaslatnak, melynek teteje több száz méterrel magasabban volt. Ám fáradhatatlanul törtek előre, s hajnali öt után néhány perccel fel is értek a tetejére. Sokat meneteltek felfelé, a csúcs felé, ahol végre megpihenhettek. Órák hosszat cipelték a felszerelésüket, hogy odafentről néhány perc alatt leérjenek az aljára. Mikor végre fent voltak, leültek a hóba, s nézték a mélységet, mely rájuk várt. Nyugodtan és boldogan kuporogtak a fél méteres hóban, mely elrejtette őket. A holmijukat maguk mellé pakolták és nézték a fényesen világító holdat. Nem gondoltak semmi rosszra, csak a szabadságukra.

A távolban lévő holdnak csak a fele látszott, de azt is hamarosan felhők takarták el, s az eddig fényes táj sötétbe borult. Ügyet sem vetettek rá, inkább megtették a szükséges előkészületeket. Az egyik felhúzta a lábára a bakancsot, majd a sélceket, a másik pedig a boardra támaszkodott, s nézte a két oldalt elhelyezkedő fákat, melyek az egész pályát végigkísérték.

- Na, megyünk már? Vagy miért jöttél idáig fel, hogy báméskodj? – sietette a síelő, Reno.

- Jól van, nyugi. Miért kell mindig kapkodni? Azért jöttünk ide fel, hogy ellógjunk otthonról, s magunk legyünk, nem? – vágta rá a másik, akit Tenson.

- Rendben van, akkor én megyek. Majd gyere utánam.

- Oké. – felelte a fiatalabbik, s megigazította sapkáját, de addigra barátja már elindult lefelé. – Miért kell mindig rohanni?

Tenson is elindult utána, ráállt a boardra, s megindult lefelé. Gyakorlott snowboardos volt, mindig egyre jobban ment neki ez, s olykor elég jó figurákat hozott ki. Csúszott lefelé, megállíthatatlanul, a hó egyre csak gyorsította és gyorsította, s a gyermek élvezte

a száguldást. Az a tudat alakult ki benne, hogy már nagyon jól tudja ezt a sportot, szinte már profi. Rohant lefelé a lejtőn, s imádta mikor a csipős szél az arcába csapott. Félúton csinált még egy mutatványt, ám amikor a board a hóhoz ért érdekes sikollyal teli hangokat hallatott.

- Mi ez? – állt meg a fiú, de addigra már elhaltak a hangok, s teljes csend ölelte át az egész hegyet. Szétnézett, de barátját nem látta sehol. Hirtelen hatalmas félelem fogta el, s remegni kezdett. Lélegzetét visszafojtotta, szemeit kimeresztette, mert a holdat még mindig felhők takarták, nem látott semmit. Ám mikor ott fürkészte a tájat, a hold ismét előbújt. Fénye előntötte a tájat, bár a csend továbbra is beburkolt mindent. Csupán a távoli város néhány fénye ért el odáig, mást nem is látott.

Másodperceknek érezte, ahogy már percek óta ott ácsorgott a hóban, s társát kereste, legalább valami sötétlő foltot az aljon, de nem látott senkit. Egész testét a félelem öntötte el, a rettegés, hogy mi történt. Még mindig hallotta a sikolyokat a fülében, melyeket nem tudott kiverni a fejéből. Hirtelen megfordult a fejében, hogy ez csak egy rossz vicc. Ekkor elmúlt a remegése, s kezdett megnyugodni. Nagyot sóhajtott, csak hogy apró neszt hallott a háta mögül. Ismét a szorongás kerítette hatalmába s lassan, óvatosan fordult meg. Keze reszketett, mint a nyárfalevél, lábai remegtek, mint az oszlopok, melyek az összedőlő házat már nem tudják tartani.

Amikor hátrapillantott csak egy sötétlő árnyat látott elsuhanni a hóban, amely a fák közé bújt el. Sokáig nézte azt a helyet, ahol elvesztette szeme elől az árnyékot, s nem tudta eldönteni, hogy maradjon, vagy pedig minden erejét összeszedve nekilendüljön lefelé a hegyoldalt, s meg se álljon hazáig.

A csend kísértetiesen élettelen volt, nem hallatszódott semmi. A fiú ott állt egymaga a hegyoldalt, s a fénylő hold nem értette, miért remeg annyira. Ám a következő másodperc eldöntött mindent. A fák közül egy halk morgás hallatszott, mely inkább hörgésre hasonlított. Ekkor már Tenson is tudta, hogy mit tegyen: futni akart. Akart, de lábai nem vitték előre. Nem a hidegtől, hanem az iszonyú rettegés miatt fagyott meg a lábában a vér. Elhagyta az ereje, s a sötétlő erdőt nézve látta, amint valami mocorog közte.

Nem tudta mitévő legyen, csak állt ott, mint egy sóbálvány. Ám az a valami nem várt. Előugrott a rejtekhelyéről és a fiú felé futott. Az pedig csak nézte azt a valamit, ami egy állatra hasonlított. Egy vérengző és kíméletlen állatra, mely nem ismer kegyelem. Nézte, amint felé rohan, nézte azt a hatalmas testű és sötét színű testét, mely sötétebb volt még az éjféli vidéknél is. Sötétebb még a legmélyebb tenger fenekénél is, még a legsötétebb barlangnál is. Maga volt a megtestesült halál.

Az állat mikor már közel járt hozzá, rávetette magát a gyerekre. Kimeresztette hatalmas karmait és véres fogait, aztán ölni akart. Lendülete nem állította volna meg semmiben, leterített volna bárkit. Ám a gyermek az utolsó pillanatban megindult lefelé. Erőt vett magán, s ment lefelé, mint az örült, aki semmitől sem riad meg, mert nincs észnél. Pedig ez nem így volt. Ő nagyon is félt. Rettegett és reszketett a haláltól, mely követte őt. Az állat utána futott, lefelé a lejtőn, s folyton a nyomában volt.

Az állat szeme sötéten csillant meg, mikor Tenson hátranézett, s a sötétség mindent eltakart, s csak a halál gondolatát hagyta szabadon. Vértörős fogain még néhány húscsapat lógott előbbi áldozatáról. Hangos morgása elárulta, milyen dühös és éhes. Erős, izmos lábaival mindvégig a gyermek nyomában járt, mely rémülten menekült előle, úgy csúszott lefelé, ahogyan csak tudott, s többet nem nézett hátra. Menekült. Menekült, ahogyan csak tudott és közben végig kiáltozott.

- Segítség! Valaki segítsen! Segítség!

A lény egyre közelebb ért hozzá, s a holdat ismét eltakarta egy felhő. Sötétbe borult megint minden, s alig látszott a lényt is. Amikor már olyan közel ért hozzá, hogy érezte bűzös leheletét és mély lélegzetét, oldalra csúszott, kitért, ahogyan csak tudott. Egy kicsit lehagyta a lényt, valamivel lemaradt mögötte. Vagy húsz métert nyert így a fiú, s kihasználta, ahogyan csak tudta. Ám túl közel merészkedett a pálya széléhez. Egy szikla állt ki a hó közül, észre is vette a menekülő, de már nem tudott időben kitérni, úgyhogy átugrotta. Csakhogy utána is volt egy másik, erre azonban már nem volt ideje. Lába megbicsaklott, s átsiklott még a kövön, s hátraesett, lábán pedig a boarddal túrta maga előtt a havat. A földön fekvő még nagyon félelem kerítette hatalmába, s elhagyta az ereje.

A sötét állat hamar utolérte és óvatosan közeledett a fiú felé. Mikor a dög odaért a gyerek még mindig a földön feküdt. Ránézett sötét szemeivel és rácsorgatta a nyálát. Felemelte a mancsát, s karmaival az arca felé közeledett, hogy felszabdálja azt. Ekkor azonban egy hatalmas csapás érte az állat fejét. Tenson a boarddal egy hatalmasat ütött rá a rettegése küszöbén, majd felpattant, rá a deszkára, s ment ismét lefele.

Az állat akkorát üvöltött mérgében, hogy még a hold is belerezgett és a közeli erdők is. Vicsorgott, aztán megrázta szőrös fejét, majd nagyokat ugrálva sietett az áldozata után. Ám akkor már a menekülő rendesen eltávolodott. Hamar utolérte az ideges gyerkőcöt, aki rémületében egyre lassabban és ügyetlenebbül ment. Már majdnem a hegy alján voltak, de már megint mögötte járt a lény és nem tágított.

- Szakadj már le rólam! Takarodj már innen! – kiabálta kétségbeesetten, de ez nem segített rajta.

Az állat megint ott loholt utána és már majdnem elkapta. A gyerek leért a lejtő végére, ahol megállt a boarddal, s kezébe vette a deszkát, úgy próbált elrohanni. Cikázva rohant az ösvényen, melyen érkeztek, de a dög sokkal gyorsabban loholt utána. A gyerek menekült, ahogyan csak bírt, néha hátra pillanatot félelmében, hogy még mögötte van-e az üldözője, de ijedten tapasztalta, hogy az bizony egyre közel van hozzá.

Futott, de a sötétben elesett valami magas csúszós dologban, mely előtte feküdt a földön. Hasra esett, s érezte, ahogy a félelem szörnye átugorja a magas valamit, s elkapja a lábát.

- Ne! Engedj el! Segítség! – kiabálta Tenson, ahogy az üldözője ráncigálta, s hozzávágta a deszkát. Az eltalálta, de ettől csak még mérgeesebb lett. Hátraugrott, fogait vicsorgatta, s várta, hogy a menekülő újból rohanni kezdjen, hagyta, hogy az áldozat végleg kifárasssa magát. Addig ő beleharapott a magas valamibe, s ekkor a hold is előbújt a felhőtakarók mögül. Ő is tudni akarta mi történik az ösvényen, melyet néhány fa takar el.

- Reno! – visszhangzott a szava, mert a fény megvilágította tetemét, amin elesett. A lény nagyokat harapott a combjába, ott ráncigálta az első áldozatát, aki már régen halott volt.

A gyerek feltápászkodott, mire a dög felkapta a fejét, de mikor fájdalomában elesett az ember, nyugodtan falatozgatta tovább az emberi húst. Csámcsogott, hogy még jobban idegésítse parányi áldozatát, mellyel nemsokára gyomrát csillapíthatja. Fekete szemében még mindig a halál tüze égett, de most már vérvörös színben.

A gyerek négykézláb próbált az ösvényről letérve a fehér hóban kúszni, de támadója odaugrott mellé, s ráfordult egyet, mellyel vért köpött áldozata testére. Vért, mely a barátja vére volt. Nem kímélt senkit. Tenson egyre jobban gyengült, már alig vánszorgott, mikor az állat fejével oldalról bökdösni kezdte, mint mikor a macska játszik az egérrel. A fiú nyöszörgött már alig bírt mozogni is. Már hason kúszott, mikor még egyet lökött rajta a fekete monstrum. Ekkor azonban valami más hangot is hallott. Kövek zuhantak a mélybe. Ebből eszébe jutott valami, amit még homályosan látott is maga előtt. A közelben egy szakadék van, melynek szélén többször játszottak Renoval. Most megpróbált arra kúszni, s utolsó erejével, összeszorított fogakkal és nagyokat sóhajtván lendületet vett magán. Néhány métert mászott még, majd a lény átugrotta őt, s a szakadék széléről akarta visszalökdösni a gyereket. Lökött rajta egyet, de nem ért el vele semmit. Ezért ráüvöltött egyet, s Tenson a hangjában ismét hallotta azokat rettentő sikolyokat, melyeket nemrég. Szemei előtt látta az állat száját, amint keresztül akarta harapni a nyakát. Összekuporodott, kezével a fejét védte, bár tudta, hogy esélye már nincs az állat ellen.

Ott álltak a szakadék szélén, s a hold még mindig világította őket. Látni akart mindent. Mindent, amit csak lehetett. Tudni akarta, hogy sikerül-e megmenekülnie a haláltól a fiúnak.

Kuporgott, s a lény felemelte hatalmas szőrös mancsát, melyekből éles karmák bújtak elő, s ismételten karmolni akart. A fiatalember ujjai között figyelte, amint a hatalmas mancs az égnek emelkedik, majd eltűnt előle minden. Érezte, hogy valami nincs rendben. Érezte, hogy túl könnyű. Mindezt egy pillanatig. Azt is érezte, hogy hó lepi el az arcát, majd valaminek nekiütközik. Leestek. A szakadék széléről mindketten a mélybe zuhantak. Csakhogy a gyerek fennakadt egy kiálló peremen, ami az egyenes falon kiállt, egy nagyon kicsi szegélyen. Ám a másik alázuhan a mélységbe, amit még ő sem úszhatott meg. A hold megvilágított hatalmas testét, amit a hó nem tudott teljesen betemetni. Ott feküdt kimúlva a földön, s szemében már nem égett a halál tüze. Most már kialudt. Örökre és megváltoztathatatlanul. Ő sem menekült meg a végtől. Neki is eljött az ideje. Egy kis, szerencsétlen menekülő csalta a végzetes csapdába, mely magába rántotta az óriási lényt.

Tenson még órákig ott feküdt, s a horizonton megjelent a Nap fényes karimája is. Teste még akkor is remegett, szeme még akkor is rettegetve nézett a távolba, ahonnan alig látszódtott a városa. Mozdulni nem mert, nehogy leessen. Fogai vacogtak, csakúgy, mint a keze. A hó gyengéden betemette, s a Nap első sugarai megpróbálták megnyugtatni. Ám ez órákon át nem sikerült. Már nyolc óra is elmúlt, mikor a Nap már teljesen előbújtt, s a fiú felült a peremen. Nem tudta mitévő legyen. Hallotta, amint emberek közelednek felé. Körbenézett, s a távolban járművek közeledtek. Őt keresték. Az éjszaka óta először érte valami nagyon

halovány melegség a szívét. A testéből elmúlt a remegés, csak nézett maga elé bambán.

Egy idő után lenézett a mélységbe és újra rettegés fogta el. Szemét kimeresztette és reszketve nézett lefelé. Nem értette meg mi történt. A nagy fekete lény eltűnt. Szó szerint. Nem látszódott, pedig a hó nem takarta el teljesen. Elmenekült. Most neki kellett menekülnie és megtette. Eltűnt a helyszínről. A gyerekek szörnyen a lelkébe vágott ez, hogy még a támadóját sem látta holtan. Egyszerre mérges és dühös lett, félelemmel teli szívvel. Sajnos el kellett ismernie, hogy ilyen az élet. De nem akarta, nem akarta tudomásul venni, hogy barátja halott. Mikor a mentőcsapat odaért még mindig csak ott ült. Szótlanul, alig bírtak kihúzni belőle pár szót. Csak ült és bámult maga elé.

Még az érkezőket is meglepte az, amit láttak, mert a halottat szinte teljesen megették. Csak egy kis hús maradt a csontokon. Véres és már bűzös volt a holttest. Még a fehér csontok is látszódtak, s a mentősöket is kábulatba ejtette mindez.

Az állat ekkor már messze járt, de még mindig egy völgyben vánszorgott. Sántított a bal mellső lábára és már neki sem volt hátra sok ideje. Mindenkit egyszer vár a halál. Talán előbb... talán utóbb. De senki sem mondhatja meg előre, csak talán akkor, mikor már késő. Nincs mit tenni... ilyen az élet. Hol szomorú vagy vidám, hol pedig maga a megpróbáltatás, az élet nehéz küzdelme.

Mikor a nap már magasan járt mindenki kezdett megnyugodni, de a gyerekekben nem lehetett kioltani a félelmet és a bosszúvágyat. Sőt azokban sem, akik látták őt vagy a holttestet. Őket is valahol megragadta a rettegés, ami szűnni nem akart. Még a fény sem világíthatta meg azt a sötétséget, amelyet ez a rettegés váltott ki.

Scott McBayer